

[https://doi.org/10.52505/1857-4300.2021.2\(314\).13](https://doi.org/10.52505/1857-4300.2021.2(314).13)

CZU:821.135.1-146.2.09

BALADA „MEȘTERUL MANOLE”: O INTERPRETARE ARHETIPALĂ

TATIANA BUTNARU

Doctor în filologie, conferențiar universitar

E-mail: tbotnaru66@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5771-9081>

Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu” (Chișinău)

The Ballad „Meșterul Manole”: an Archetypal Interpretation

Abstract

In this article, the interpretation of the ballad „Meșterul Manole” found expression in an archetypal perspective, in correlation with the message of ideas, the legendary-historical significance and the sources of mythical inspiration. A symbol of the aspiration for the perfection of a work of art, the ballad is a masterpiece of universal inspiration, where the motive of human sacrifice in the service of a social, aesthetic, spiritual ideal becomes the essence of our millennial spirituality, is the artistic synthesis of a sacred space of values their fundamentals. One of the distinctive features of the ballad is the opening to new areas of mythical transcendence, orientation to some original images, with an ancient mythological substratum, prone to successive changes, to reveal new dimensions in the aesthetic perception of the world, in the context of serious meditations on life. and death, fulfillment, and sacrifice, about the perpetuation of the human spirit through creation.

Keywords: sacred space of values, historical synchronization, elegiac chords, ballad versions, general-human values, myth of the creator, mythical-ritual initiation, sacred history, metaphorical associations, the sacrifice of building.

Rezumat

În articolul de față și-a găsit expresie interpretarea baladei „Meșterul Manole” dintr-o perspectivă arhetipală, în corelație cu mesajul de idei al semnificației legendar-istorice și al surselor de inspirație mitică. Simbol al aspirației pentru desăvârșirea unei opere de artă, balada reprezintă o capodoperă de inspirație universală, unde motivul sacrificiului uman, pus în slujba unui ideal social, estetic, spiritual, devine esența spiritualității noastre milenare, este sinteza artistică a unui spațiu sacru de valori circumscrise în aspectele lor fundamentale. Una dintre trăsăturile distinctive ale baladei constă în deschiderea către noi zone de transcendență mitică, în orientarea către niște imagini originare, cu un substrat mitologic străvechi, predispus modificărilor succesive, pentru a dezvălui noi dimensiuni în percepția estetică a lumii, în contextul

unor meditații grave despre viață și moarte, împlinire și sacrificiu, despre dăinuirea spiritului uman prin creație.

Cuvinte-cheie: spațiu sacru de valori, sincronizare istorică, acorduri elegiace, versiuni baladești, valori general-umane, mitul creatorului, inițiere mitico-ritualică, istorie sacră, asociații metaforice, jertfa zidirii.

Balada „Meșterul Manole”, una din cele mai reprezentative scrieri din patrimoniul nostru folcloric, dezvăluie destinul creatorului de frumos, „reprezintă o sinteză și un simbol al unui destin artistic, o proiecție într-un spațiu spiritual mitic, a unei existențe care s-a identificat cu frumosul și s-a devotat creației” (Ciompec, 1979, p. 115). Necesitatea studierii acestei balade rezultă dintr-o serie de principii metodologice, cu anumite determinări istorico-sociale, în rezultatul interferenței diferitor straturi culturale. Drama omului de creație predispus unui consum interior pentru desăvârșirea unei opere de artă, ideea despre jertfa zidirii și aspirația spre absolut determină, în linii mari, substraturile arhaice concretizate în mesajul baladei. Originea acestui subiect își poate găsi expresie în dependență de anumite principii estetice, avem în vedere un rit fundamental de întemeiere condensat într-o istorie sacră despre mănăstirea Argeșului, așa cum a fost atestat ulterior în documentele de epocă, fiind vorba de „vechiul substrat de tradiții și legende al jertfei zidirii... comun întregii umanități” (Vrabie, 1966, p. 70). În mai multe variante înregistrate pe teren, vedem o tendință de contaminare și adaptare a materialului de circulație folclorică unor criterii artistice noi. În majoritatea cazurilor, este respectată convenția clasică, iar narațiunea epică este plasată între ficțiunea mitică și sincronizarea istorică, evoluând sub semnul unei regăsiri spirituale. „Localizarea la Curtea de Argeș a temei despre zidirea femeii, cu marea ei putere de a impresiona, accentuează I. Taloș, a avut consecințe numeroase asupra poeziei înseși, înainte de toate, ea a atras bogata floră de legende care circulau anterior în legătură cu mănăstirea...” (Taloș, 1973, p. 264), generând niște situații inedite în asimilarea surselor mitico-legendare. În consecință, după cum afirmă în continuare exegetul, „cu ocazia noii localizări” nu numai că se poate depăși „un caracter oarecum etnografic”, dar are loc conceptualizarea valorilor, este „un exemplu desăvârșit de întinerire a temelor folclorice” (*ibidem*, p. 264).

Acțiunea baladei se desfășoară în dependență de circulația variantelor:

„Pe Argeș în jos,
Pe un mal frumos” (AF AȘM, 1966, f. 10).

sau

„Pe un plan frumos” (AF AȘM, 1968, f.86).

unde

„Plimbă, mi se plimbă,
Domnul Negru Vodă,
Cu opt telegari,
Nouă meșteri mari,
Cu Manole zece,
Care mi-i întrece” (AF AȘM, 1968, f. 86-90).

În opinia specialiștilor (Munteanu, 1982, p. 308), Negru Vodă figurează în baladă în locul lui Neagoe Basarab, din porunca căruia a fost construită mănăstirea de la Curtea de Argeș. Dorind să ridice o biserică „cum n-a fost alta”, în unele versiuni, însuși domnitorul participă la alegerea unui „loc de mănăstire” și pornește în căutarea unui „zid vechi și mucezit, demult părăsit” (AF AȘM, 1968, f. 86-90). Într-un text depistat în sudul Basarabiei (astăzi în regiunea Odessa), aflându-se în căutarea zidului, Manole cu meșterii îl întâlnesc pe „Noiam purcăraș”, care-i duce la locul râvnit:

„Mult că n-a umblat,
Peste zid a dat” (AF AȘM, 1968, f. 86-90).

Motivul surpării zidurilor se împletește cu necesitatea de a fi sacrificată o ființă omenească și „zidirii” acesteia în temelii. Manole are revelația unui vis, care va salva, în cele din urmă situația și decide:

„Cea dintâi femeie, soțioară,
Care s-a ivi,
Mâine-n zori de zi,
Cu vin de băutură,
Cu brânză de mâncătură,
Pe-ea s-o suim,
Pe zid s-o zidim” (AF AȘM, 1966, p. 10-12).

Cronologizarea motivului pare să fie determinată de niște colizii interioare, care aprofundează sursele de inspirație mitică. Ceea ce Negru Vodă poruncește „ca domn”, se convertește prin sacrificiul lui Manole într-o valoare estetică superioară, devine un „teribil memento pentru toți slujitorii artei” (Caraman, 2000, p. 201). Cu alte cuvinte, se poate intui drama artistului, care, fiind pus față-n față cu tirania unui despot, își găsește o singură alternativă, de immortalizare prin opera de artă. „Zbuciumul lui Manole”, în tendința de a zămisli frumosul, „este zbuciumul oricărui mare creator de valori umane” (Vrabie, 1966, p. 86). Păstrând prin convenție deschiderea spre mitologie, balada transpare printr-o declanșare de lumini și umbre, indică necesitatea unei jertfe pentru temeinicia zidurilor. Din aceste considerente, Meșterul Manole capătă semnificația generalizată a creatorului de frumos, conștient de gravitatea situației în care se află. Potrivit precizării lui E. Munteanu, el reprezintă „pe fiecare creator de artă și de acțiune, fiecare zămislic și întemeietor care să îngroape în efortul lui tot ce are mai scump : nu se poate viață nouă fără jertfă” (Munteanu, 1982, p. 224). Jertfa Meșterului Manole implică ascensiunea omului la o dimensiune simbolică, datorită căreia se manifestă rosturile sale existențiale circumscrise în lumina inițierii dacice.

Modificările parvenite în rezultatul fenomenului de contaminare a diferitor elemente și clișee artistice transferă drama creatorului într-un context estetic aparte, unde vedem existența simultană a mai multor motive, iar imaginile artistice reproduse transpar în relație de complementaritate cu unele toposuri de proveniență mitică,

desprinsă fie prin filiera unor legende străvechi, fie din experiența generalizată a existenței umane. Depășind sfera familiară, observăm prezența unor situații poetice, care vor transpune sub cele mai diferite forme și la diferite niveluri de receptare mitică. Pentru a revărsa o lumină mai discretă asupra condiției artistului, autorul popular a fixat în sistemul său estetic și metafora „femeie – biserică”, care ar putea fi interpretată dintr-o perspectivă multiplă. Aproape înrudite, aceste motive caută să pătrundă în dezlegarea unor taine ascunse ale spiritului omenesc. Cu această ocazie, S. Ispas vorbește despre „biserica biruitoare” întruchipată „printr-o sintagmă familiară creștinismului ortodox” (Ispas, 2002, p. 262). Desăvârșirea unei opere semnifică ideea „de sacru, de sublim și de frumos” – categorii estetice, care, totodată, mai sunt orientate și spre ideea generalizată de neam. Exegeții are în vedere, în același timp, cultul strămoșilor, „recunoașterea lor, comemorarea și actualizarea actelor sacrificiale, reprezentate prin biserica construită de meșterul-arhitect Manole” (*ibidem*). Dacă biserica include ideea unei valori sacre, atunci femeia atinge aceeași dimensiune prin destinul ei, de a perpetua existența omenească. Păstrând prin convenție deschiderea spre mitologie, în balada „Meșterul Manole”, prezența femeii e determinată de un impuls lăuntric, cu semnificație dublă – ea este născătoarea vieții și imboldul spre creație. De aceea, mitul creatorului este, în același timp, și cântecul de lebdă al femeii, care acceptă sacrificiul pentru împlinirea menirii sale supreme, de dăruire și desăvârșire spirituală. Din interiorul sufletesc al lui Manole, drama creației este transferată în universul Anei, pentru care necesitatea jertfirii de sine devine o condiție indispensabilă. „În fond, problema nici nu este a unei alegeri prin creație și iubire, subliniază L. Rusu, ci a unui singur drum: creație prin iubire” (Rusu, 1981, p. 208). Odată ce „(...) creația mare nu poate să se nască decât din tot ce este mai profund, mai nobil, mai generos în ființa umană” (*ibidem*, p. 303), ea consfințește rosturile existențiale, le orientează spre culmile transcendenței universale.

În versiunile atestate pe teren din diferite așezări din Basarabia, se accentuează, în mod special, episodul săvârșirii ritului de sacrificare și suferințele femeii jertfite. Dacă la început zidirea femeii pare mai mult o glumă și redă undeva în subtext nuanța unui joc dintre îndrăgostiți, pe parcurs ea capătă o accepție dramatică. Trecerea de la gluma aparentă la o profundă dramă omenească este redată prin lamentațiile coplesitoare ale eroinei:

„Manole, Manole, meștere Manole,
Ajună-ți de șagă,
Că nu-i bună treabă...” (AF AȘM, 1963, f. 117-118),

ca mai apoi să-și exteriorizeze direct suferințele:

„Viața mi se stinge,
Trupușoru-mi strânge,
Viața mi se stinge” (AF AȘM, 1966, f. 10-12).

Motivul jertfei creatoare se suprapune unor diverse resorturi artistice, care ar putea fi interpretate în dependență de semnificația imaginilor artistice

desprinse din mesajul baladei. Femeia predispusă să fie „zidită” capătă, în cele din urmă, o semnificație arhetipală aparte și indică o culminație a suferinței în necuprinderea cosmică, acolo unde și-a găsit expresie „marea poezie a durerii” (Rusu, 1967, p. 151). Rezonanțele tragice, conjugate cu resemnarea, sunt înlocuite treptat prin niște implicații danaidice cu deschidere spre ancestral. Devenită fântână, eroina își asigură continuitatea existenței sale terestre și, ca „o cruce”, se înalță la piatra de hotar a amintirii, ca să vorbească oamenilor despre cutezătoarea faptă a meșterului Manole. Situațiile tragice sunt aplanate în plan vizionar. La chemarea destinului, personajul feminin se înalță la dimensiunile miticului prin voința de sacrificiu:

„Iar unde-mi cădea
Cruce se făcea,
Și de-alătura,
Cișmea izvora
Cu apă curată.
Trecută prin piatră,
Cu lacrimi sărate
De Caplea vărsate” (Teodorescu, 1982, p. 216).

În esențialitatea sa simbolică, fântâna capătă niște semnificații artistice multiple, ea exprimă cheazășia unor resorturi sufletești de adâncime mitică, de unde vor izvorî niște acorduri lirice coplesitoare, redimensionează din interior toate impulsurile și trăirile actului de creație. E „dimensiunea scump plătită frumosului”, care dăinuie în conștiința omului de artă cu claritatea și simplitatea adevărilor primordiale ale vieții, unde are loc „totală și grea dăruire”. Figurația mitică se manifestă într-o sinteză de ritual și se înscrie ca un reflex „al nemuririi dacice” (Munteanu, 1982, p. 172). „Pietrificată” în mrejele tăcerii, în taină și mister, metafora fântânii mai capătă undeva în subtext și o semnificație de recviem, devine o simbolică întruchipare a suferinței și jertfei, determinată fiind de o seninătate dureroasă, dar în același timp, ne mai predispune spre o retrospecție sentimentală, de continuă aducere-aminte despre sacrificiul eroilor. Geniul popular adaptează situația tradițional-folclorică unor dimensiuni estetice noi, găsind o echivalență poetică corespunzătoare între orizonturile mitice și viziunea personală de convertire a materialului folcloric. În această ordine de idei, sunt explorate înțelesurile filosofice ale miticului și, ca în intuiția lui Brâncuși, fântâna ne adună la „masă tăcerii divine”, unde alături de efigia meșterului de la Argeș, se va profila și chipul femeii „zidite”, care, prin decizia ei cutremurătoare de imortalizare prin creație, înclină spre tărâmurile transcendenței cosmice, acolo unde Marele Anonim își determină calea spre eternitate.

Versurile ce urmează în continuare:

„Manoli, Manoli,
Meștere Manoli
Zidul rău mă strânge,
Țâțșoara-mi plânge,
Copilașu-mi frânge,
Viața mi se stinge” (*Balada populară*, 1976, p. 260).

devin o expresie a unei descătușări simbolice, a unei evaziuni sufletești în sfera arhetipală a sacralului. Balada „Meșterul Manole” culminează cu sacrificiul eroilor, evocarea căruia transpare din asociațiile metaforice de sorginte mitică. Trecând peste aspectul tragic al existenței omenеști, autorul anonim îi găsește dezlegare prin niște valențe spirituale cu caracter general-uman, prin cugetări grave despre viață și moarte, despre împlinire și sacrificiu, despre dănuirea spiritului uman prin creație. Eroii își vor menține existența într-un context erotico-familial, ei se vor identifica, în cele din urmă, cu o „mănăstire de iubire”, ca să aprofundeze „sublimarea sofianică” (Blaga, 1969, p. 303) a resorturilor existențiale majore. Natura, cosmosul terestru, întreg universul participă la drama sufletească a lui Manole și a femeii care a acceptat sacrificiul pentru desăvârșirea lor spirituală. Intensitatea elegiacă a versurilor din mai multe texte baladești se intensifică, în special, prin viziunea mitico-simbolică a copilului orfan, rămas fără îngrijirea părintească, dar amplasat într-o zonă a resorturilor mitice, acolo unde predomină o stare de germinație totalizatoare, iar bunele ursitoare vor poposi ca într-o „lume de basm populate de zeități și stihii binefăcătoare”, având menirea să dezvăluie „o augustă împăcare a omului cu firea veșnic armonioasă și a aduce o mișcare mai calmă în ritmul agitat al narațiunii” (Ciompec, 1979, p. 45). În mai multe versiuni ale baladei „Meșterul Manole”, persistă o natură umanizată, ea participă la viața sufletească a eroilor epici, iar copilul lăsat în cadrul ritmurilor primordiale din ambianța naturală, capătă o nuanță sacrală și va prelua o funcție mitică aparte, el se va integra în anturajul selenar al cosmosului prin niște calități neobișnuite, exprimând ideea de continuitate a vieții. Prin imaginea copilului mitic, vor fi dezvăluite noi dimensiuni ontologice, geniul anonim relevă noi niveluri de aprofundare a trăirilor umane, care se vor încadra în tendința de exteriorizare a unui „sentiment total, abisal, ireversibil, în stare de cele mai sublime momente de elevație”, dar și „de catastrofele cele mai dureroase” (Fochi, 1988, p. 15). Versurile dintr-un text baladesc înregistrat de A. Teodorescu:

„Copilașul tău,
Pruncușorul meu,
Vază-l Dumnezeu.
Tu cum l-ai lăsat
În pat
Desfășat,
Zănele c-or trece,
La el s-or întrece,
Țață că i-or da;

Ninsoarea d-o ninge,
Pe el mi l-or unge;
Ploi când o ploua;
Pe el l-or scălda;
Vânt când o sufla,
Mi l-o legăna,
Dulce legănare,
Pân 's-o face mare”

(Teodorescu, 1982, p. 526).

relevă o situație inițiativă, raportată „unei stări primare geomorfice a vieții pe pământ reprezentată prin asocierea vegetalului” (Rusu, 2005, p. 55). În alte variante, pruncul este ocrotit de Dumnezeu, de codru, de păsările cerului, vegetație, elemente care indică perpetuarea unor modele mitice străvechi, este „un material, probabil foarte

vechi” (Fochi, 1980, p. 311), așa cum ne atenționează A. Fochi, și are legătură cu moartea inițiativă din sânul naturii din balada „Miorița” (*ibidem*). Imaginea fântânii, dar și cea a copilului lăsat în seama stihilor din mediul natural, „sub directa îngrijire plină de solitudine a naturii” (*ibidem*), poartă o semnificație mitico-legendară și redă integrarea personajelor baladești într-un spațiu sacralizat, condensat până la saturație de niște trăiri sufletești de excepție, este dezvăluită o cosmogonie specifică, cu deschidere spre o zonă a misterelor și a resorturilor primare.

Balada „Meșterul Manole” anunță un deznodământ situat între niște dimensiuni valorice de alternativă, acolo unde viața și moartea, amurgul și lumina, dragostea și suferința se condiționează reciproc. La fel ca și „Miorița”, această lucrare e străluminată de o senzație de resemnare, de revigorare a substratului mitic. Calea ciobanului mioritic circumscrie conturul unui spațiu mitic marcat de ideea dacică a nemuririi și ascensiunea permanentă a omului spre valoarea supremă a condiției sale – creația. Sensurile de luciditate mioritică conjugate cu rosturile personalității creatoare se bazează pe cadrul vizionar al unor corespondențe estetice de sorginte mitică. Transformarea meșterului în fântână include în sine o metaforă evocatoare despre frumusețea faptei dăruite, despre condiția supremă a existenței omenești desăvârșită prin dragoste și creație. Imaginea fântânii și curgerea ei ireversibilă cu:

„Apă curătoare
Cu nouă izvoare,
Cu apă ușoară” (Teodorescu, 1982, p. 215).

copleșește prin profunzime și armonie, versul curge lent ca un murmur de izvor, cu unduiri melancolice, ca un plâns cosmic al universului, printre „sfere și scânteie”, prin „hăuri de lumini stelare”, acolo unde are loc actul sacramental „de totală și grea dăruire”. În cele din urmă, fântâna capătă asociația de comoară a spiritualității noastre milenare, devine lacrimă durută condensată în eternitatea ființării omului, a rosturilor sale plenipotențiare. Autorul anonim adaptează situația tradițional-folclorică unor dimensiuni valorice sufletești și creează cupola morală a versului său, ca să înveșnicească sacrificiul eroilor în turla de catedrală, să-i aducă la o condiție indispensabilă a ființării lor omenești, materializată „prin funcția experimentării sacrului” (Ispas, 2010, p. 14). Or, fântâna „cu apă curătoare” se află între „epifanie și sacrament” (*ibidem*), ea semnifică dobândirea perenității prin vocație și cutezanță creatoare, prin disponibilitatea „spre veșnica rotire a meditației în sfera «stării poeziei»” (Ciompec, 1979, p. 215). Asemenea tinerilor îndrăgostiți, care în cele din urmă se vor identifica cu „arborii îmbrățișați”, eroii epici din balada „Meșterul Manole” vor dăinui uniți prin moarte, ca o simbolică întruchipare a suferinței și jertfei, a perenității sacrificiului, „în semn de înălțare a lăcașului sfânt”.

În concluzie vom releva că balada „Meșterul Manole” dezvoltă „un adevărat cod axiologic al etnosului folcloric” (Cârstea, 1984, p. 201), iar în planul funcționalității mitice ea rămâne o problemă complexă pentru sfera de cercetare. Așa cum am încercat să demonstrăm, problema merită să fie abordată în lumina unor interpretări multiple, întrucât subiectul respectiv se manifestă în eposul nuvelistic prin niște calități de narație deosebite, prin ideea de promovare

și menținere a valorilor general-umane într-un spațiu spiritual mitic, constituie „punctul de plecare al oricărei evaziuni serioase în sfera poeticului” (Fochi, 1975, p. 48), în corelație cu modificările succesive din cadrul unui material factologic străvechi aflat în circulație.

Referințe bibliografice:

- AF AȘM, 1963, ms. 147, f. 117-118, *Pleşeni-Leova*, inf. E. Mocanu, culeg. N. Băieșu.
- AF AȘM, 1966, ms. 164, f. 10-12, *Molești-Hâncești*, inf. P. Leunte, culeg. E. Junghietu.
- AF AȘM, 1968, ms. 178, f. 86-90, *Plavni (Barta) Reni-Odessa*, inf. Gh. Bulgaru, culeg. Gr. Botezatu.
- ANGHELESCU, Silviu. *Mitul și literatura*. București: Editura Univers, 1999.
- Balada populară*. (Alcătuirea, introductiv și comentariile de A. Hâncu) Chișinău: Editura Știința, 1976.
- BLAGA, Lucian. *Trilogia Culturii*. București: EPLU, 1969.
- CARAMAN, Petru. *Pământ și apă. Contribuție etnologică la studiul simbolice eminesciene*. București: Editura Elion, 2000.
- CIOMPEC, Gheorghe. *Motivul creației în literatura română*. București: Editura Minerva, 1979.
- CÂRSTEAN, Stelian. *Balada și folclorul Moldovei de Nord*. București: Editura Minerva, 1984.
- FOCHI, Adrian. *Miorița. Tipologie, circulație, geneză, texte*. București: Editura Academiei, 1975.
- FOCHI, Adrian. *Estetica oralității*. București: Editura Minerva, 1980.
- FOCHI, Adrian. *Valori ale culturii populare române*. București: Editura Minerva, 1988.
- ISPAS, Sabina. Embleme și stereotipii. Pledoarie pentru o abordare diversificată a culturilor orale. În: *Identitatea limbii și culturii române din perspectiva globalizării*: Volum îngrijit de Ofelia Ichim și Florin Teodor Olariu. Iași: 2002.
- ISPAS, Sabina. Colindatul în cadrul culturii tradiționale românești. În: *Tabor*, nr. 9, decembrie, 2010.
- MUNTEANU, Elizabeta, *Motive mitice în dramaturgia românească*. București: Editura Minerva, 1982.
- RUSU, Aurelia. 15 iunie. M. Eminescu. În: *Buletin*. Serie nouă, 2005, nr. 2.
- RUSU, Liviu. *De la Eminescu la Blaga*. București: Editura Cartea românească, 1981.
- RUSU, Liviu. *Viziunea lumii în poezia noastră populară*. București: Editura pentru Literatură, 1967.
- TEODORESCU, Alexandru. *Poezii populare românești*. București: Editura Minerva, 1982.
- TALOȘ, Ioan. *Meșterul Manole. Contribuții la studiul unei teme de folclor european*. București: Editura Minerva, 1973.
- VRABIE, Gheorghe. *Balada populară română*. București: Editura Academiei, 1966.

Notă: Articolul a fost realizat în cadrul proiectului de cercetare 20.80009.1606.03 *Contexte socioculturale autohtone și interconexiuni europene în creația populară și literatura cultă din Basarabia (sec. XIX până în prezent)*, Institutul de Filologie Română „B. P. Hasdeu” al MECC.